

Sygn. akt II K 387/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ewa Lemanowicz- Pawlak
Protokolant:	Stażysta Dawid Muraszewski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód Piotra Chmielewskiego

po rozpoznaniu w dniu 30.08. .2017r.

sprawy:

A. P. (1) s. L. i U. z domu T. ur. (...) w C. skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu z dnia 28.12.1999r.. sygn.. akt **IIK 259/99** czyn z art. 177§1 i 2kk popełniony 3.10.1999r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby; postanowieniem z dnia 26.04.2001r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;
2. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z 17.04.2000r. sygn.. akt **VIIIK 440/00** za ciąg przestępstw z art. 244kk popełnionych od 3.03.do 24.03.2000r. na karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych po 25 złotych,
3. Sądu Rejonowego w Toruniu z 12.09.2000r. sygn.. akt **VIIIK 905/00** za czyn z art. 273kk i art. 270§1kk w zw. z art. 275§1kk i art. 297§1kk w zw. z art. 286§1kk w zw. z art. 11§2kk popełniony 22.09.1999r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby; postanowieniem z dnia 8.11.2004r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;
4. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z 16.07.2008r. . . sygn.. akt **XKs 108/08** za czyn z art. 83§1kks popełniony od 8.09.2004r. do 28.09.2004r. na karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 40 zł;
5. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z 9.09.2013r. sygn.. akt **IIK 1256/00** za ciąg przestępstw z art. 280§1kk popełnionych 11.04.2000r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 275§1kk popełniony w lipcu 1999r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, w miejsce w/w kar orzeczono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności

orzeka

I. na mocy art. 569§1kpk w zw. z art. 91§2kk i art. 86§1kk w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz.396) łączy kary pozbawienia wolności orzeczone na mocy wyroków Sądu Rejonowego w Toruniu o sygn. akt **VIIIK 905/00 i IIK 1256/00** i orzeka karę łączną **2 (dwóch) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy** pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 577 kpk zalicza na poczet orzeczonej w punkcie I kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 12.04.2000 do 12.07.2000 oraz okres odbytej dotychczas kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie IIK 1256/00 od 8.12.2016r..

III. w pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu;

IV. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych na mocy wyroków w sprawach **IIK 259/99, (...) 440/00, XKs 108/08**

V. kosztami postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IIK 387/17

UZASADNIENIE

A. P. (1) został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu z dnia 28.12.1999r.. sygn.. akt **IIK 259/99** czyn z art. 177§1 i 2kk popełniony 3.10.1999r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby; postanowieniem z dnia 26.04.2001r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

2. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z 17.04.2000r. sygn.. akt **VIIIK 440/00** za ciąg przestępstw z art. 244kk popełnionych od 3.03.do 24.03.2000r. na karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych po 25 złotych,

3. Sądu Rejonowego w Toruniu z 12.09.2000r. sygn.. akt **VIIIK 905/00** za czyn z art. 273kk i art. 270§1kk w zw. z art. 275§1kk i art. 297§1kk w zw. z art. 286§1kk w zw. z art. 11§2kk popełniony 22.09.1999r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby; postanowieniem z dnia 8.11.2004r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

4. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z 16.07.2008r. . . sygn.. akt **XKs 108/08** za czyn z art. 83§1kks popełniony od 8.09.2004r. do 28.09.2004r. na karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 40 zł;

5. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z 9.09.2003r. sygn.. akt IIK **1256/00** za ciąg przestępstw z art. 280§1kk popełnionych 11.04.2000r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 275§1kk popełniony w lipcu 1999r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, w miejsce w/w kar orzeczono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

/ dowód: karta karna –k. 10-10v.;

odpisy wyroków-k.14-15,17-18v.,22-28v.,

Opinia o skazanym-k.36-36v. /

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 kpk właściwym do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji, w sytuacji gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Ze względu na to, że ostatni wyrok skazujący w I instancji wydał Sąd Rejonowy w Toruniu właściwym do orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego będzie właśnie ten Sąd.

W tym miejscu należy wskazać, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie miały zastosowania przepisy obowiązujące od 1 lipca 2015r., albowiem wszystkie wyroki skazujące A. P. zapadły przed tą datą. Zgodnie z treścią art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r (Dz. U. z 2015 r., poz.396) o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych ustaw przepisów rozdziału IX ustawy o karze łącznej, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie

niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia tej ustawy.

Z przytoczonych wyżej względów sąd wydając rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie bazował na przepisach obowiązujących przed w/w nowelizacją kodeksu karnego.

Zgodnie z przepisem art. 569 § 1 k.p.k. przesłanki wydania wyroku łącznego są spełnione wtedy gdy zachodzą warunki orzeczenia kary łącznej określone w art. 85 k.k. a oskarżony został już prawomocnie skazany co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami.

Przepis art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed 1.07.2015r.) wskazywał, że karę łączną sąd orzeka, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Potrzeba wydania wyroku łącznego zachodzi wówczas, gdy sprawca przed datą pierwszego wyroku skazującego popełnił wiele przestępstw, ale – z różnego rodzaju przyczyn – nie został za nie skazany jednym wyrokiem, lecz wieloma wyrokami. Rodzi to konieczność takiego łączenia w wyroku łącznym kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, jakie miałyby miejsce, gdyby sprawy o te przestępstwa były rozpoznawane w jednym postępowaniu, a więc łączenia ich w taki sposób, w jaki zostałyby połączone w pierwszym wyroku skazującym. Oznacza to, że granicą wyznaczającą możliwość łączenia kar w wyroku łącznym jest data wydania pierwszego wyroku skazującego. Przestępstwa popełnione po tej dacie mogą tworzyć odrębny zbieg, skutkujący orzeczeniem odrębnej kary łącznej (wyrok SA we Wrocławiu z 23 grudnia 2002 r., II AKa 556/02, OSA 2003, nr 4, poz. 31). Warunki wskazane w art. 85 k.k. muszą być spełnione łącznie.

W realiach rozpatrywanej sprawy zachodziły przesłanki do połączenia kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawach VIIIK 905/00 i IIK 1256/00, gdyż pierwszy z tych wyroków zapadł 12.09.2000r. , natomiast przestępstwa objęte wyrokiem w sprawie IIK 1256/00 zostały popełnione w lipcu 1999r . i 11.04.2000r .

Aczkolwiek materialne przesłanki do objęcia węzłem kary łącznej zachodziły również w odniesieniu do wyroku Sądu Rejonowego w Golubiu –Dobrzyniu sygn.. akt IIK 259/99, jednakże nie był on objęty (...), co stanowiło ujemną przesłankę procesową do wydania wyroku łącznego w tym zakresie.

Z kolei w sprawach VIIIK 440/00 i XKs 108/08 zostały orzeczone kary grzywny, które nie podlegają łączeniu z karą pozbawienia wolności.

Przepis art. 572 k.p.k. nakazuje wydanie postanowienia o umorzeniu postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, jeżeli nie zachodzą warunki do wydania takiego wyroku. Ponieważ brak było przesłanek do objęcia wyrokami łącznym wyroków w sprawach o sygn. akt IIK 259/99, (...) 440/00 i XKs 108/08 postępowanie w tym zakresie zostało umorzone.

Kryteria łączenia kar w wyroku łącznym określa art. 86 kk. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Jak zostało już uprzednio podniesione w realiach przedmiotowej sprawy zachodziły przesłanki do połączenia kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu o sygn. akt VIIIK 905/00 z karami 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonymi w wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu sygn.. akt II K 1256/00.

W związku z tym w realiach przedmiotowej sprawy zachodziły przesłanki do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności przy zastosowaniu pełnej absorpcji (od najwyższej z jednostkowych kar wymierzonych) do ich sumy tj. 4 lat.

Orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z utrwalonym w tym względzie stanowiskiem doktryny i judykatury sąd wydając wyrok łączny może wymierzyć karę łączną stosując zasadę pełnej absorpcji jak i zasadę pełnej kumulacji biorąc dodatkowo pod uwagę „czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto(...) czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków(m.in. zachowanie się skazanego po wydaniu poszczególnych wyroków jednostkowych), przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej [Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 września 2006 r. sygn. akt II AKa 244/06]. Związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi z nich oraz zwartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się natomiast jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów. (wyrok SA w Krakowie z 14.03.2007r., II Aka 44/07, KZS 2007/4/27).

Należy podkreślić, iż w judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się, że absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie biorąc pod uwagę negatywną – co do sprawy- przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw. Zasadę absorpcji stosuje się bowiem, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem, wskazują na bliską więź podmiotową i przedmiotową, są jednorodnjowe i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste.

W realiach przedmiotowej sprawy zachodziła częściowa łączność przedmiotowa, pomiędzy częścią czynów występował krótki odstęp czasu, z drugiej jednak strony nie były one związane z realizacją jednego szerszego zamiaru, były skierowane przeciwko różnym pokrzywdzonym. Nadto sąd nie mógł tracić z pola widzenia faktu, iż skazany przez długi okres nie realizował obowiązku naprawienia szkody, mimo, iż zobowiązania wynikające z wyroków podlegających łączeniu nie były znaczne, zaś skazany miał stałe źródło dochodu. Znamiennym również jest fakt, iż przez długi okres A. P. (1) ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości, co skutkowało wdrożeniem procedury (...).

Z drugiej jednak strony w stosunku do skazanego głównym determinantem wymiaru kar łącznych winna być postawa A. P. po popełnieniu czynów zabronionych, podlegających łączeniu. Sąd nie mógł bowiem tracić z pola widzenia faktu, iż orzeczenia podlegające łączeniu zapadły w 2000r. i 2003r., w późniejszym okresie oskarżony wiódł ustabilizowany tryb życia, nie wchodził w konflikt z prawem, ostatecznie naprawił szkodę i uregulował kary grzywny.

Z opinii o skazanym z Zakładu Karnego wynika ponadto, iż od początku pobytu A. P. odbywa karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym typu półotwartego. Jego zachowanie oceniono jako bardzo dobre. Dotychczas nie był karany dyscyplinarnie, był natomiast wielokrotnie nagradzany regulaminowo. Z opinii wynika również, iż osadzony prezentuje wysoki poziom samodyscypliny i samokontroli. W stosunku do przełożonych odnosi się regulaminowo, w grupie współosadzonych funkcjonuje bezkonfliktowo, z obowiązków wynikających z ustaleń porządku wewnętrznego i przepisów regulaminowych wywiązuje się właściwie. W stopniu bardzo dobrym dba o ład i porządek w celi mieszkalnej. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Do dokonanych czynów deklaruje krytyczny stosunek. Od czerwca 2017r. jest zatrudniony nieodpłatnie w Domu Opieki Społecznej w N.. Posiada opinię sumiennego pracownika. Karę odbywa w systemie programowego oddziaływania zadania stara się realizować na bieżąco.

Zdaniem sądu wprawdzie w realiach przedmiotowej sprawy zachodzi szereg przesłanek pozwalających wysnuć w odniesieniu do skazanego pozytywną prognozę kryminologiczną, jednakże sąd nie mógł tracić z pola widzenia szeregu okoliczności, które uniemożliwiały zastosowanie całkowitej absorpcji. Redukowanie kar poprzez stosowanie całkowitej absorpcji stanowiłoby nadużycie instytucji kary łącznej, która ma służyć bynajmniej nie ograniczaniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się sprawca dopuścił, by nie została wypaczona przez prostą arytmetykę kar.

W judykaturze podkreśla się, iż na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach, tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Zatem jak wskazano wyżej całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy, gdy

wszystkie czyny wskazują na bliską więź podmiotową i przedmiotową albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego (wyrok SA w Katowicach z 20.05.2008r. IIAKa 129/08).

Jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczalne jest stosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. (vide: I.).

Reasumując należy zatem podkreślić, iż wprawdzie w realiach przedmiotowej sprawy po popełnieniu czynów, za które A. P. został skazany na kary podlegające łączeniu, zaistniało szereg okoliczności przemawiających za redukowaniem wymiaru kary łącznej, albowiem skazany wiódł ustabilizował tryb życia, ostatecznie uregulował wszystkie zobowiązania wynikające z wyroków jednostkowych, bardzo dobrze zachowuje się w warunkach izolacji penitencjarnej, powyższe okoliczności nie dawały jednak podstaw ku temu, by zastosować zasadę pełnej absorpcji. Wszak pomiędzy czynami objętymi wyrokami podlegającymi łączeniu zachodziła tylko częściowa łączność przedmiotowa i temporalna, ponadto skazany przez długi okres nie realizował zobowiązań finansowych nałożonych przez sąd i ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości. W/w okoliczności przemawiały zdaniem sądu za zastosowaniem w realiach przedmiotowej sprawy zasady absorpcji i orzeczenie kary łącznej w wymiarze 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem sądu orzeczone kara będzie stanowiła dla skazanego wymierną dolegliwość i nie będzie postrzegana jako bezzasadne premiowanie wielokrotnych sprawców przestępstw.

Sąd orzekł także, że pozostałe orzeczenia zawarte w łączonych wyrokach podlegają odrębnemu wykonaniu.

W myśl art. 577kpk sąd zaliczył na poczet kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 12.04.2000 do 12.07.2000 oraz okres odbytej dotychczas kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie IIK 1256/00 od 8.12.2016r..

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie z art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, Nr 49, poz. 223 ze zm.) uznając, iż uiszczenie stosownych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację finansową, albowiem przebywając w Zakładzie Karnym nie ma możliwości pozyskania środków na pokrycie tych należności sądowych.